

get kraftigt imod en revision af Euratom. I lyset af den manglende opbakning overvejede Østrig i ugen op til topmødet i Bruxelles den 12.-13. december som noget nyt at fremlægge en ensidig erklæring til regeringskonferencen, der udtrykte ønske om revision af Euratom-traktaten.

En sådan erklæring kunne andre medlemslande så vælge at skrive under på sammen med Østrig. Det ville ikke få nogen konsekvenser, eftersom ensidige erklæringer i modsætning til fælleserklæringer ikke er politisk bindende. En ensidig erklæring om, at en gruppe lande ønsker en revision af Euratom-traktaten vil blot understrege, at der ikke er enighed om spørgsmålet.

Folketingets Europaudvalg blev orienteret om de østrigske overvejelser om en ensidig erklæring, da jeg den 10. december 2003 forelagde regeringens deltagelse i Bruxellesstopmødet for udvalget.

Østrig fremlagde imidlertid ikke noget formelt forslag på det efterfølgende topmøde. Det vides endnu ikke med sikkerhed, om og i givet fald hvordan Østrig vil følge op på tankerne om en Euratom-erklæring, når der på ny kommer fremdrift i regeringskonferencen, som vi jo håber.

Når vi ikke på nuværende tidspunkt kan sige noget om et sådant forslags videre skæbne, er der heller ikke nogen grund til, at vi fra regeringens side i dag låser os fast på en holdning til forslaget. Men jeg vil godt sige, at en ensidig erklæring risikerer at blive et tomt slag i luften. Man markerer en holdning, vel vidende at den ikke fører til noget som helst. Det eneste, man får ud af det, er en nyttesløs konfrontation, der ikke fremmer forhandlingerne om den nye nødvendige forfatningstraktat. Det er derfor ikke noget, vi mener Danmark bør være med i, som situationen ser ud nu. Men den kan jo ændre sig, og så er vi villige til at se på det igen.

Vi har fra dansk side ikke nogen interesse i nu at vanskeliggøre eller forstyrre arbejdet for det irske formandskab ved at blande Euratom-traktaten, som jo er parallel til Romtraktaten, ind i det. I øjeblikket forsøger irerne gennem bilaterale samtaler at skaffe sig et overblik over de enkelte landes altafgørende problemer i forbindelse med forfatningstraktaten, og hvor det er muligt at skabe bevægelse for at få genoptaget forhandlingerne.

Vi ved ikke endnu, hvornår eller hvordan regeringskonferencen for alvor kommer i gang igen. Når det sker, håber vi, at det bliver med en

så smal dagsorden som muligt, for jo større dagsorden jo sværere bliver det at få forfatningstraktaten i hus.

Endelig må jeg understrege, at konventets udkast til en forfatningstraktat og de tekster, som regeringskonferencen foreløbig har produceret, på ingen måde ændrer ved Euratom. Den nuværende regeringskonference handler med andre ord slet ikke om Euratom. Det skal Folketinget lige huske. Diskussionen for eller imod atomkraft i Europa er vigtig, men det er naivt at tro, at vejen mod afskaffelse af atomkraft i Europa går via ensidige erklæringer om, at Euratom-traktaten bør ændres. Det skaber et forkert indtryk af en sammenhæng mellem den kommende forfatningstraktat og atomkraften, og sandheden er, at de to ting jo rent faktisk ikke har noget med hinanden at gøre, og at Østrig altså også i sidste instans skilte det ad.

Kl. 10.25

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil spørge: Er udenrigsministeren ikke enig i, at stille diplomati, som er det ministeren dækker op med, kan være så stille, at det bliver usynligt? Når jeg spørger, er det, fordi vi klart har adskilt regeringskonferencen om en ny forfatningstraktat og spørgsmålet om Euratom-traktaten. Men i alt, hvad ministeren selv har sagt, er han jo sådan set enig i, at det er vigtigt med signaler om, at Europa skal ud af atomalderen.

Så er ministeren ikke enig i, at det ville være et godt signal, som ikke ville virke forstyrrende på traktatforhandlingerne, hvis Danmark stille og roligt tilkendegav over for Østrig og over for Irland, som bakkede Østrig op, at Danmark selvfølgelig også ønsker, at vi får en separat regeringskonference om en ændring af Euratom-traktaten?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Ja, stille diplomati kan jo altså give resultater, og jeg foretrækker resultater frem for brølen.

Jeg vil hellere sige til fru Holmsgaard: Lad os nu se, hvad der kommer på bordet, lad os nu se, om Østrig bliver aktiv i sagen, sådan som det var i efteråret, men droppede det i december. Lad os nu se, hvad det irske formandskab, som jo nok har en anden position end før på grund af sin formandskabsopgave, kommer med, og lad os stille og roligt se videre på sagerne i udvalget.